

НЕВДАЛЕ ПОЛЮВАННЯ

Сонце вже піднялося досить високо, але мороз, здавалось, не спадав. Всі мисливці були чимало роздратовані, і наставав той стан, який приходить до людини з рушницею, що пройшла в пошуках тривалий час і даремно – неодмінно кортить натиснути на схолий курок і випалити в будь-що, хай навіть просто в небо.

Сиділи, курили, розглядаючи блискучі кришталіки паморозі, що окутали віти дерев. Потім знову заговорили про невдале полювання і скаржились на те, що за півдня не було можливості навіть вистрілити.

Небо ледь захмарилось, і в повітрі закружляли дрібні сніжинки, коли вдалині під лісом з'явився темний силует. Він ішов дорогою в напрямку до нас. Згодом ми вже чітко могли розгледіти чоловіка. За ним бігли дві собаки: чорна маленька, із тих, що звичайно дзвінко і надокучливо дзявкотять і друга більша – руда кудлата дворняга. В руках незнайомиць тримав палицю, на яку спирався, за спиною висіла невелика торба. Коли він підійшов ближче, я побачив, що то був ще не зовсім старий чоловік, швидше всього, йому було не більше п'ятдесяти, але давно неголене обличчя, що вкрилося памороззю на бровах та підборідді, якась допотопна шапка на його голові з відстовбурченими вухами й обірваним мотуззям, та й взагалі вся його убога одежа робили з нього справжнього старця, що траплялись у сиву давнину на степових шляхах. Коли ж він посміхнувся і, привітавшись, зробив щось на зразок нерішучого поклону, мені раптом здалося, що то і є той самий «Юродивий», що тільки-но зійшов з полотна Крамського і, трохи горблячись, стояв тепер перед нами. Навіщо він був тут вдалині від людей і куди йшов, – здавалось навіть трохи дивним. Собаки зупинились біля його ніг і доброзичливо махали хвостами.

- Охотники... — продовжуючи усміхатись, чи то запитав, чи то здогадався незнайомиць і ще більше усміхнувся, показуючи кілька гнилих зубів, між якими зяяли темні дірки.

- Дивись, схожі, — сказав хтось із нас, – а в тебе, діду, може, собака зайва?

- Ага! - ще більше усміхнувся незнайомиць, сповнений рішучості поділитися, - он той рижий причипився і біжить.

Не встиг він договорити, як раптом несподівано для всіх пролунав постріл. Руда

дворняга заскавучала від раптового різкого болю і закрутилася на снігу. Від несподіванки й переляку незнайомиць упав на сніг і розгубленими очима поглянув на свого супутника. Шріт ранив пса в голову, і він, звиваючись, у гарячці став стискати лапами морду, протягуючи їх уперед, ніби хотів позбутися намордника. Пролита кров пофарбувала сніг, і сніжинки, падаючи на те місце, танули від її тепла. Маленьке чорне собача залящало і, дивлячись на свого скорченого приятеля, певно, вирішило, що той хоче погратися з ним. Витягнувши вперед лапи, вигнувшись і вихляючи хвостом, собача стало цибати навколо нього і ще гучніше дзявкотіти. Ми озирнулися на постріл.

- Ти що? Старий же стояв майже поруч, міг зачепити. Необережно.

- Ей, старий. Ти чого? Сам же просив, - гукнув той хто стріляв.

Незнайомиць мовчав, наче не вчув. Далі, ніби прокинувшись, розгублено пробурмотів:

- Ага... А чого він? Сам причепився... Причепився і біжить...

Він спробував усміхнутись, та усмішка не вийшла, і рот його тільки неприродно скривився.

Всі піднялися і почали розходитись, щоб зайняти ще одне чергове поле.

Рудий пес лежав уже нерухомий, і ніби встиг закоцюбнути. Незнайомиць звівся на ноги і стояв над убитим, знявши свою облізлу шапку. Він не усміхався. На обличчі його швидше було нерозуміння. Навколо пса продовжувало цибати чорне собача, як і досі намагаючись погратися з ним.

- Тьху на тебе, дурна, - сказав похмуро незнайомиць і пхнув собача ногою. Те відлетіло у сніг, заскавучало, і, знічено переминаючись з лапи на лапу, підібгало під себе хвоста. Незнайомиць взяв мертвого пса за хвіст і потяг у ліс.

Ступивши кілька кроків, він несподівано провалився в замет по самий пояс. Коли ж виврався з нього, то побачив, що під снігом утворилась порожнеча, схожа на невелику печерку. Поміркувавши, він підтяг до неї пса, зіпхнув його туди і засипав зверху снігом. Потім, зсунувши шапку на голові, пішов шляхом. За ним слідом побігло чорне собача, час від часу струшуючи сніг. Незнайомиць теж весь покритися снігом і йшов, спираючись на свою палицю, звернений в безкраю білу далину.

- Ей! Хто там третій на фланзі? Замикай! Чого застряв? - Почув я і,

озирнувшись, побачив, як мої товариші вже зайнявши поле, віддалялись від лісу.